

ההתחלה

ב תקופה קודמת טענו הליצנים כי הנוטים עזרו את הארץ כדי להתנקם בגלל אצילי וזוויי המזוהרת עשתה להם כל כך הרבה צרות, עד שפקעה טבלונתם. הם יעזו כי בעונם או הארץ ישמשו את הקרקע מתחת לרגלי הארבעים וזוויי, ששארו פתאום ללא שדה-קרב, זאת היתה נקמתם.

אותם הליצנים יכולים לטעון עתה כי ברית-המועצות החליטה לקום בציונים. כי משך שנים ארוכות ניהלו מנהיגי ישראל תעמולה קבאית למען זכותם של יהודים מן הגוש הסובייטי לעלות לישראל. נאממו מילי יוני נאומי-שיכונע, נאומי-הטפה, נאומי-ארס ונאומי-הסתה.

עתה באה הממשלה הסובייטית ואמרת: פוז'אטסא, שיעזלו לי ישראל. ולפתע נוכחים כל הנאומים לדעת שזה חרל להיות מליצה נח' מדה, שזה הפך להיות ענין רציני. ני מאד מאד. תם סדר הנאומים על העליה, והחל סדר המעשים. והנה מסתבר שאיש אינו מוכן לכך, שאין תוכניות ואין קו ואין כל ביצוע.

★ ★ ★

הו עסקיביש מאד. כי המדינה כולה קמה, לדברי מנהיגיה, כדי לקנות יהודים. לדעת רבים, זוהי בכלל זכותה היחידה ל- קיום. מדינה ציונית שאינה קולטת עולים, הריהי דומה למטוס שאינו מסוגל להמריא. מעטים מבני המדינה מחחרים, עצמם באינו מידה קשורה כל הווייתה של המדינה, כפי שהיא בגיה כיום, בקליטת עולים.

כשם קליטת העולים אוספת הי מדינה את הסכומים האגדתיים מיהודי אמריקה ושאר הקיבוצים היהודיים. היהודי משלם כדי לעי זור לפליט נרדף, וזא כדי לקנות קרייזר לפקוד נרדף בירושלים. בשם העולים גובה המדינה את השילור מים מגרמניה, שהפכו לעמוד התווך של זי כלכלה הלאומית. שילומים אלה הם פיצוי גרמני, למדינה הקולטת את שרידי יהדות אירופה.

בשם הדאגה לעולים נמסרו עבודות אדרי רות לטראטסים הגדולים מסולביונה ועד להברות הפרטיות, המקמים את השיכונים ומרוויחים עליהם בלי עין הרע. בעזרת העולים הודשים משמינות ומשג' שגות המפגנות, המחלקות ביניהן את הראי שים עוד לפני שהם דורכים על אדמת הי ארץ.

העולים הם הדם הוורם בעורקי המדינה. הם מבנייהם את תפוצת העתונים, ואת קהל הבוחרים לכנסת, ואת מספר הצרכנים של בתי-החרושת.

הם החתן בחתונה הזאת ששמה מדינת ישראל - החתן שבדעריו אין זכות קיום לרב וזכחה זכלרי הקידש ולשנדררים ולקהל הזוללים.

★ ★ ★

הנה, באמצע השמונה הגדולה, מופיע החתן בכבודו ובעצמו. לאנשים רבים זוהי, כנראה, הפתעה בלתי-נעימה מאד. המצב אינו חדש, אך עד כה גשמר בסוד. לא מכבר השיעו אנשי מחלקת העליה של הסוכנות היהודית, בחדרי חדרים, האי שמות גוראות כלפי המדינה. הם טענו כי אפשר היה להעלות בשעתו 100 אלף יהודים ממארוקו.

התעמולה הציונית הרשמית היתה כי חיי הם של יהודים אלה נתונים בסכנה. קריאה זו הידהדה בכל פינות העולם המערבי, בשם הקריאה הזאת נאספו סכומים גדולים של כסף באמריקה.

אולם יהודים אלה לא הובאו לי ישראל. אנשי מחלקת-העליה טועני נים בגלוי שהמדינה מנעה את עלייתם.

האמתלה הרשמית היתה שגרמו לכך סי

בות של גיל ובריאות, ושפעלה כאן הי סלקציה המהוללת. אולם היתה זאת אמתלה כוונת. היא באה רק להצדיק את אי-היכולת של מנגנון הקליטה לקלוט עליה גדולה זו.

כתוצאה מכך נמנעה עליה זו בשעה ש היתה אפשרית. בינתיים השתנה המצב. הי משטר החדש במארוקו אסר את העליה ההמונית המאורגנת. היהודים עצמם משתדי לים, כנראה, להסתגל לחיים במארוקו העצי מאית, שממשלתה כוללת שר יהודי.

מבחינה ציונית, מבחינת המטרות המוצהרות של המשטר הקיים בישראל, הווייה בפרשה זו אשמה חמורה מאד.

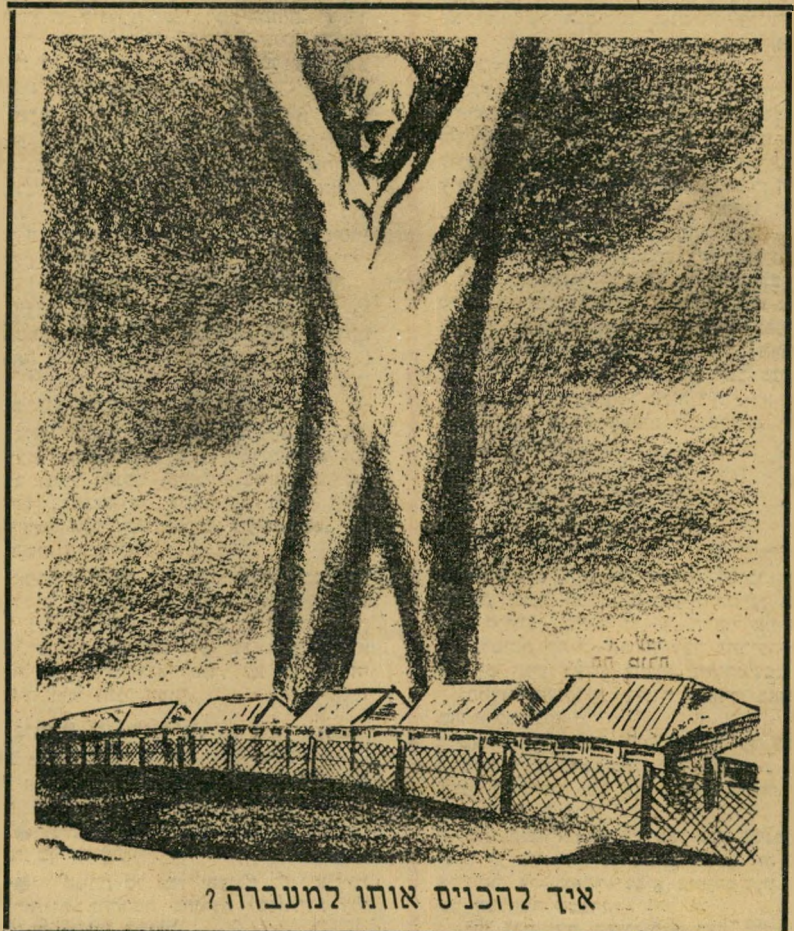
★ ★ ★

אולם מה שהיה אפשר לגבי יהודי מארוקו, רחוק מזוקרי הפירסומת של אויבי הציונות, שוב אינו אפשרי בברית-המועצות.

תוכניות המעשיות, האחירה הנכונה לקליטת אנשים אלה?

אם להאמין לתעונים, התשובה היא חיר בית ונלהבת. קיים בארץ נוהג מלבב ביחס למסירת אינפורמציה. כל בטאון מפלגתי מקדיש מקום נרחב לכל מאורע בו שותף עסקן של מפלגתו שלו, ומקמץ על חשבון המאורעות אשר אחראים להם עסקני הי מפלגות האחרות. מאחר שבראש מחלקת הי קליטה של הסוכנות היהודית עומד במק' רה איש לאחדות-העבודה, החבר יוסף בר-גינסקי, אפשר היה לקרוא השבוע בעתון למרחב את התיאור הנוגע-ללב הבא:

את הביטוי לגודל התרגשותם ושמחתם של העולים החדשים... נתן עולה צעיר, בעל משפחה, שהתכרך אל עבר ראש מח' לקת הקליטה של הסוכנות היהודית, י. בר-גינסקי, והדביק על לחיו נשיקה מצלצלת. רעייתו של העולה, צעירה נאת-מראה, נש' קה את כפות-ידיה של בר-גינסקי. לאחר ש'

גרעו הסבירו כי הופתעו כל כך מן הי בית שניתן להם (שני חדרים מרווחים, מט' בח ונחות) וממצרכי המזון (לחם, ביצים, דגים משומרים, סוכר, ריבה, קפה, תה ו- כו') שנמסרו להם חינם, ומקבלת הפנים החמה, עד שלא יכלו לעצור בעד התרגי- שותם. עד כאן למרחב.

יש לחשוש כי מאה אלף העולים הבאים, יוכלו לעצור בעד התרגי שותם ללא כל קושי, אם לא יהול מיר שינוי קיצוני בארץ.

★ ★ ★

הופעתם של מאה אלף איש, שאח' ריהם עשויים לבוא עוד מאה אלף ועוד מאה אלף, לא תהיה מאורע צדדי ומקרי בחיי המדינה. היא תשנה לחלוטין את שני הארץ.

כי אנשים אלה ירצו לגור בבתיים. הם ירצו לקבל עבודה. כאן לא מדובר על

אנשים שקטים וצנועים מכפרי תימן, ולא בשוכניהם למודי-הסבל של הרי-האטלס. מדוי בר כאן על אנשים הרגילים לחי כרך, שעבדו במקצועות אינטליגנטיים, שחיו ב' רוחה מסוימת ורוצים להמשיך כך ב' ארץ.

את האנשים האלה אי-אפשר לשלוח לעבודות-ידהק, 12 יום כי חודש, בשכר-רעב המספיק לקנות פיתה וזיתים. יהיה צורך לקלום אותם קליטה של ממש, בתקופה הקצרה ביותר, בבתי-חרושת, כי משרדים וכמשרות טובות.

אנשים אלה לא יראו את עצמם חלק מ' ישראל השנייה, והם לא יתנו לאיש להת' יחס אליהם כאל אבק-אדם שאפשר להעמי' סו על משאית ולשלחו לאחת הפינות הגיד' חות. הם יחשבו את עצמם לחלק בלתי- נפרד של ישראל הראשונה. במקרה הקיצו' ני ביותר הם יהיו מעין 'ישראל הראשונה' וחצי.

★ ★ ★

את מבינים גם סקירי הקליטה. לכן נקטו באמצעי זמני, אך קיצוני מאד: הם הפקיעו פשוט את כל יחידות-הידור שנבנו עבור עולים קודמים, והעמידו אותן לרשות העולים החדשים ביותר.

מבחינה חיצונית, אפשר להבין צעד כזה, אולם מבחינה פנימית הוא מעורר בעיה שיש לשקול אותה מייד במלוא האחריות. זוהי בעיה ההפליה העדתית.

שיכונים אלה נבנו בעד עולים מארצות המזרח, המחכים להם מזה שנים. מי רשאי לטעון שמי שסבל עד עכשיו יכול להמשיך לסבול, ולי יש לתת את הפרו הכשר לעולים החדשים, שבאו ישר ממזרח אירופה?

מי מקבל על עצמו את האחריות לכלל החדש, הקובע שיש לתת לעולים חדשים אלה ממזרח-אירופה אשראי של 3500 ל"י לשיכון, בעוד שקעולי אמריקה ואסיה ניתן רק אשראי ממוצע של 500 עד 1000 ל"י? האם לא נרע כאן ורע, שיצמית, בבוא היום, צמוים מסוכנים מאד?

★ ★ ★

לבעית הקליטה ההמונית, כמו לכל בעיה גדולה, אין פתרון נוח, זול ופשוט. כל פתרון חייב לבוא על חשבון נוחיותם ושלותם של ההתיקים, של המוס' דות.

אם נדחה את הענין היום, הוא יחזור אלינו מחר בצורת רוח רעה שתהלך אימים בארץ. אפילו ירד מטר של נשיקות נרג' שות על לחייו הציוניות של החבר י. בר-גינסקי, לא ימנע הדבר את מטר האכבים של מחר.

עליה של מאות אלפים, אפילו בתנאים נורמליים של שקט מדיני ויחסים תקינים עם בעלי הקופה האמריקאית, היתה מתייבת משי' טר של חירום כלכלי. בתנאים חי נוכחיים, היא תחייב מהפכה ציי בורית.

פה שוב אין המדובר בהקמת כמה צרי' פים וכדונים. כאן מדובר בהחרמת בניני ציבור בכל רחבי הארץ, מבנין הפאר של הועד-המפעל ועד לבתי-כנסת, לשיכון של רבבות. כאן מדובר על אימוץ כל שריר וגיוס כל טיפה של מרץ בגוף הלאומי, למאמץ כביר, מכאיב ומפרך, מאמץ שיהסוך את סדרי חייו של כל פרט ופרט במדינה. מי שמוכן לכך, זכאי להרים בתוכם לב את ידו לקבלת פני הבאים. מי שאינו מוכן לכך, יטיב לעשות אם יסתלק במהירות האפשרית מהנהגת עניני המדינה, הסוכנות והקליטה.